HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LIZ

TYNEROVÁ

Falešný vikář

LIZ TYNEROVÁ

FALEŠNÝ VIKÁŘ

PŘEKLAD

KAZIMÍRA BUDÍNSKÁ

Milá čtenářko,

už podruhé se setkáváte s autorkou Liz Tynerovou, která se tak trochu odlišuje od ostatních tvůrců romantických příběhů, na jaké jste zvyklá. Je o něco drsnější a její hrdinové, ačkoli pocházejí z vyšší společnosti, se chovají velmi nekonvenčně. Tentokrát svůj příběh nazvala Falešný vikář *a setkáte se v něm i s některými postavami z předchozí Skandální hraběnky.*

Minisérie Spolek rošťáků tento měsíc pokračuje příběhem třetího majitele tajného klubu – Olivera – nazvaným Těhotná kurtizána. *Děj začíná v Paříži, ale brzy se opět ocitnete v klubu Vitium et Virtus a setkáte se i s oběma dalšími majiteli klubu a jejich manželkami. Ještě Vás chci upozornit, že závěrečnou část této minisérie pro Vás chystám na duben.*

Přeju Vám krásný zbytek zimy.

S láskou

Váš Harlequin

Liz Tynerová

FALEŠNÝ VIKÁŘ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redeeming the Roguish Rake

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Kazimíra Budínská

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Elizabeth Tyner
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4893-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4894-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4895-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Přede dveřmi ložnice se ozvalo dupání. Foxworthy se posadil, přikrývka se mu svezla k pasu a v tom okamžiku se dveře rozletěly. Nejdřív se podíval na návštěvníkovy ruce a ujistil se, že nedrží zbraň. Pak k němu zvedl zrak a zjistil, že je to jeho bratranec Andrew. Tvářil se velmi přísně.

„Odpusť si všechny hrubé výrazy," upozornil ho předem Foxworthy. „Takový jazyk nestrpím."

„V tom případě je to tvoje jediná ctnost, kterou jsi minulý týden ještě neměl." Andrew se významně odmlčel.

„Jsem na cestě k sebezlepšování a nápravě."

„To už tedy bylo načase. Vypadáš hrozně, jako bys tenhle týden ještě vůbec nespal."

„Stačí trochu únavy v obličeji, a dámy se hned předhánějí s návrhy, jak to zařídit, aby mi bylo líp. Nemohu si stěžovat."

„Právě jsem se doslechl, co jsi zase vyvedl."

Foxworthy přikývl. „Byl to nesmírně cenný okamžik, na který nikdy nezapomenu." Z bratrancova výrazu nabyl jistoty, že mu na to lidé ani zapomenout nedovolí. V této chvíli si ale nedokázal vybavit, o co šlo. Na včerejším večírku hodně tančil – ano, *na to* se pamatoval. Rozhodl se provést všechny přítomné

ženy a zjistit, co je na každé z nich nejhezčí. Pak lady Havishamová, postarší dáma, ale rozpustilá jako nějaká holka z hospody, nadhodila, že snese víc pití než on. Jelikož s pitím začal o hodně dřív než ona, byl to obtížný souboj. Nakonec přiznala porážku, Fox jí vlepil polibek do šedých vlasů a ona prohlásila, že by si přála mít právě takového vnuka, jako je on, jen s tím rozdílem, že by měl být chytrý a hezký.

Položil si ruku na čelo. „Ta ženská si musela to pití lít do kabelky."

„Nabídls jí sňatek."

„Opravdu?" Pohlédl bratranci do očí, aby zjistil, zda si nevymýšlí. „Lady Havishamové? Nedovedu si představit, že by byla tak pošetilá a souhlasila by."

Andrew si pohrdavě odfrkl. „Ty si vážně na nic *nevzpomínáš*?"

„Zrovna teď ne." Fox namáhavě vstal z postele. V koleni mu vystřelila bolest. Přešel k zrcadlu a snažil se přenášet váhu jen na jednu nohu.

„Požádal jsi o ruku Milicent Peabodyovou," prozradil mu Andrew. „Padl jsi před ní na kolena před celým mrakem svědků."

Fox se usmál, protože se mu to začalo vybavovat. „Ano. Bylo to ohromně romantické. Přál jsem si jen, abych měl po ruce rudou růži." A teď platí za to své teatrální pokleknutí bolestí v naraženém koleni. Nebyl si jistý, jestli mu to stálo za to.

Andrew se krátce zasmál a odvrátil od Foxe pohled. „Proč jen tenhle kousek pořád opakuješ?"

Fox si prohlížel svůj obličej v zrcadle. „Opravdu vypadám, že by mi prospěla sklenička na povzbuzení."

„Proč jsi před očima všech nabídl sňatek paní Peabodyové?" zeptal se Andrew naléhavěji, naklonil se k němu blíž a zavrtal do něj pohled.

„Manžel Milicent Peabodyové se choval odporně," pronesl s důrazem Fox. „O něco dříve prohlásil přede všemi v karetním salonku, že nedokáže snášet, jak jeho žena po příchodu dětí přestala dbát o svůj zevnějšek. Paní Peabodyová je přitom velmi půvabná a její muž je příliš hloupý, než aby si uvědomil, jaký poklad má doma, protože se honí za každou sukní ve městě."

„Nesmysl," Andrewův pohled ztemněl. „Udělal jsi to proto, aby se o tobě zase zmínili v novinách. Ten tvůj mozek prosáklý alkoholem věří, že musíš soupeřit v získávání pozornosti se samotným lordem Byronem."

„Dokonce ho musím překonat. Ano, *překonat* Byrona!" prohlásil Fox a usmál se. „Tahle nabídka k sňatku byla tak dojemná, že dokonce vehnala jedné debutantce slzy do očí."

„Foxi," promluvil Andrew tiše a překřížil si paže na hrudi. „Kolikrát už jsi požádal o ruku nějakou vdanou ženu?"

„Nejde o počet, ale o vysokou úroveň těch nabídek."

„Tak kolikrát jsi veřejně nabídl sňatek vdaným ženám?" opakoval Andrew svou otázku hlasitěji.

„Nemohu dost dobře nabízet sňatek svobodné ženě. Mohlo by jí způsobit nesnáze, kdybych se pak neobjevil na svatbě. Proto je rozumnější žádat o ruku nějakou vdanou ženu."

„Tak to může připadat každému kromě jejího manžela."

Fox si rychle navlékl košili. „S tím si nehodlám zatěžovat mozek."

„Chápu, o co ti jde. Pan Peabody se cítí zneuctěný a plánuje, že tě zabije. Pokud uspěje, budeš znovu

v novinách. To je tedy vynikající plán. Měls na něj ale přijít už před lety."

Fox se po něm ohlédl přes rameno. „Ujišťuji tě, že mé úmrtí by zaujalo *titulní* stranu, a víc než na den nebo dva. Tak významné události by noviny věnovaly hodně prostoru."

„Mohu požádat svoji ženu, aby nakreslila karikaturu na téma, jak na onom světě znovu nabízíš nějaké ženě sňatek."

„Pokud ovšem na onom světě existují vdané ženy. To vůbec není jisté." Fox nalil do umyvadla vodu, navlhčil žínku a přitiskl si ji k obličeji. „Postarej se, aby Beatrice dobře vystihla můj úsměv. Byl bych rád, kdyby si mě lidé zapamatovali v mé skutečné podobě." Otřel si obličej a sáhl po hřebenu.

„Požádal jsi o ruku už prakticky každou dámu z lepší společnosti," konstatoval Andrew. „To je, jako bys chtěl sdělit jejich manželům, že kdybys jejich ženy požádal o ruku jako první ty, všechny by si vybraly tebe."

Fox se prudce otočil ke svému bratranci. „To by také všechny udělaly. Ale nemá to nic společného s mou osobou. Spíš s výhodami plynoucími z mého dědictví." Hlas mu zdrsněl. „Jsem přece dědic titulu a panství. Ale vždyť na tom nikomu nezáleží. Těm ženám, jejich manželům, a nakonec ani mně."

„Jenže ti už tři muži veřejně pohrozili, že tě zabijí. Co kdyby se některý z nich rozhodl, že mu stojí za to riskovat oprátku, jen když se ti pomstí?"

„To říkají jen proto, že se to od nich čeká. Musí se trochu ježit a vztekat. Ale ve skutečnosti je jim to jedno." Fox zavřel oči. „Všechny ženy jsou vrtošivé. A jejich muži jsou zbabělci." Zase oči otevřel. Společenská smetánka v Londýně ho začínala nudit úplně stejně jako život na venkově.

„Zřejmě jsi nezapomněl na tu ženu, která tě málem dovlekla k oltáři, když jsi byl ještě chlapec." Andrew stáhl vestičku, kterou komorník připravil na lakovaný stojan, a hodil ji po Foxovi.

Fox ji zachytil a pousmál se. „To nejlepší, co mě kdy v životě potkalo, bylo, když o mě ztratila zájem."

„To byla tehdy pravda. Ale dnes už ne."

„Ujišťuju tě, že k ní vůbec nic necítím. Přeju jí to nejlepší, co jí její manžel může za ty své ohromné peníze koupit. A když to člověk uváží, můj vztah s polovinou žen v Londýně je stejný, jako bych s nimi byl ženatý. Vidím je jednou za čas a nežiju s nimi. Moji rodiče dělají totéž a žijí v celkem šťastném manželství."

Andrew ho chvilku mlčky pozoroval. „Ale existují také slušné ženy. Ty si ovšem takovou nezasloužíš."

„S tím musím souhlasit." Pohlédl na bratrance. „Otrávilo by mě to k smrti."

Vtom je vyrušilo zaklepání na dveře. „Vstupte!" zavolal Fox. Vešel lokaj nesoucí tác se dvěma vzkazy a podal ho Foxovi.

Fox vstal, vzal si jeden z lístků, otevřel ho a zjistil, že je od lady Havishamové. Přečetl si její varování, že Peabody je jeho nabídkou k sňatku rozzuřený.

Písmo na druhém dopise patřilo jeho otci. Když otevřel obálku, zjistil, že mu otec oznamuje svoji návštěvu. Tvrdil, že se chce podívat na jeho nového koně.

„Dopřeju si zdravější život na venkově," zahučel si pro sebe Fox, když dočetl. „Odjedu do otcova venkovského sídla – protože on je teď právě v Bathu a hledá tam nového vikáře. Poblíž jeho sídla je hospoda, po které se mi stýská." Hodil papír zpátky na podnos. „Dejte ho k ostatním." Pokynul sluhovi, že může odejít, a muž přikývl.

Pomyslel si, že když se s otcem mine, bude to nejlepší řešení pro všechny zúčastněné. Jeho otec nechápal, v čem je zábavnost jeho nabídek k sňatku ani jeho ostatních výstředních kousků.

Zavrtěl hlavou. „Je to smutné, když lady Havishamová zvládá pití líp nežli já. Pivo v té hospůdce by mi mělo zocelit žaludek."

Andrew přikývl a zvedl se ze židle. „Povím všem ve White's, že odjíždíš na vaše venkovské sídlo. Možná že je bude zabavovat někdo jiný, než se vrátíš." Odmlčel se a pak ještě varovně poznamenal: „Peabody není zrovna vzor čestného člověka a všichni o něm vědí, jak je pomstychtivý."

Fox nad jeho poznámkou jen mávl rukou a znovu pohlédl do zrcadla. Hrome, vždyť má pohled jako bez duše. Jako by mu bylo všechno na světě docela jedno. Jeho bratranec se mýlí. On přece na manželství nezanevřel. Zanevřel na celý svět a ví, že nikde žádný jiný a lepší není. Už se dost nacestoval, a tak si tím byl jistý.

„A ne aby tě tam zabili, protože zase nějakou ženu požádáš o ruku!" varoval ho Andrew.

„To ti slibuju," řekl Fox. „Odjíždím z Londýna a nějakou dobu se budu držet mimo veřejný život. Nehodlám zase žádat o ruku…" odmlčel se a uvažoval, „ledaže by šlo o lady Havishamovou. Tu mám docela rád."

„To bys opravdu udělal?"

„Copak beru vůbec něco vážně?"

„Možná ano, chuť brandy."

Andrew vyšel ze dveří a zavřel je za sebou.

Fox na ně zůstal chvilku hledět. Dokonce ani k Andrewovi toho moc necítil. Vyrůstali společně a prožili spolu pěknou řádku dobrodružství. Ale teď byli dospělí a Andrew byl ženatý, a jeho myšlenky

jako by se vždycky toulaly někde jinde. Fox to ovšem chápal. Jeho vlastní myšlenky vnímaly všechno to hýření a kousky, které prováděl, jen napůl. Ta poslední nabídka k sňatku byla jen scénka pro efekt, a k tomu už dost otřelá.

Cítil nutkání odjet z Londýna. Zdejší společnost ho začínala nudit, a ještě víc jeho vlastní neustálá přetvářka, to, jak stále hýřil úsměvy, koketoval na všechny strany a snažil se, aby se o něm stále zmiňovaly noviny.

Pomyslel si, že zdi otcova domu, které mu vždycky připomínaly hrobku, budou jeho náladě svědčit. Obzvlášť když tam nebude jeho otec. Ale musí si tam nechat napřed poslat bedničku brandy. Možná raději dvě, protože nebude mít přístup k otcovým zásobám alkoholu. Nebo hned tři. Jeho otec by neviděl nic zábavného na tom, kdyby po návratu domů s novým vikářem našel všechno své služebnictvo, jak se opile usmívá.

Nazítří ráno Foxworthy ignoroval vybraně jemný hedvábný kabát, který mu komorník připravil, a přešel do své šatny. Našel tu obnošené hnědé oblečení, které se na venkov hodilo lépe. V této jediné věci se s otcem shodovali. Fox se nehodil k životu na venkově, a to platilo i o elegantním oblečení, jaké měl rád.

Na kočár nečekal. Přál si sám ovládat silného koně.

Vyšel z domu a ukousl si jablka, které si nesl. Podkoní mu podal uzdu Rustyho a Fox mu přiblížil k tlamě narovnanou dlaň s jablkem. Kůň z něj nejdřív uždiboval, a pak jablko celé zchroupal. Pohlédl na Foxe a ten k němu vztáhl ruku a podrbal ho na hlavě.

Za chviličku už spolu mířili na venkov. Fox se naklonil dopředu a poplácal Rustyho po krku. Kůň v odpověď zastříhal ušima.

Při jízdě se Foxworthy rozhlížel kolem sebe. Sluneční paprsky ho hřály do obličeje. Na cestě, po níž ujížděl, občas potkával nějaké služky s košíky na rukou, tu a tam zahlédl kočár.

Snad jeho špatnou náladu způsobily všechny ty večírky a nesmyslné hovory, jaké na nich vedl. Ksakru. Někdy už ho unavovala všechna ta líbivá slůvka a správné věci, které bylo třeba říkat. Dámy se vždycky začaly celé tetelit rozrušením a on pokračoval ve svých řečech a divil se, proč mu už nedají políček. Ale ony se hihňaly a koketně se o něj otíraly, a on chrlil další a další nesmysly.

Konečně Rusty odbočil na vedlejší cestu vedoucí k hraběcímu sídlu. Fox musel být vděčný, že tato pěšina, lemovaná stromy, není rozblácená. Mraky na obloze ztmavly a doufal, že ho počasí v otcově domě neuvězní. Studený vzduch ho štípal do obličeje.

Náhle před sebou uviděl muže s tváří zastíněnou starým širákem. Stál na místě, v jedné ruce držel uzdu svého koně a v druhé silnou hůl.

„Hej!“ oslovil ho muž. Fox si letmo povšiml, že jeho oblečení určitě šil nějaký lepší krejčí. Ty zlaté knoflíky už určitě někde viděl.

Z lesa se ozvalo dunění kopyt, a než stačil otočit koně tím směrem, Rustymu dopadla na zadek hůl. Kůň vyrazil dopředu, ale muž v širáku proti němu zvedl hůl a kůň se vzepjal. Muž o krok ustoupil a ohnal se holí po Foxovi. Srazil ho dozadu tak silným úderem, že při tom hůl zlomil. Když Fox padal z koně, udeřila ho druhá hůl. Ve chvíli, kdy dopadl na zem, si všiml obličeje muže, který stál za ním, a dalšího, který vyrazil do útoku a v rukou třímal obě půlky zlomené hole.

Nebylo dobré znamení, že si muži nezakryli tváře.

Rebecca šla po úzké stezce lesem, poslouchala zpěv pěnkavy a myslela na to, jak paní Berryfieldová ocení vejce, která jí nese v košíku. Představila si její děti, štěbetající jako hladová ptáčátka, jak ušpiněnýma ručičkama sahají po košíku, aby se podívaly, co jim přinesla. Vajíčka. To je zklame. Ale člověk dělá, co může. A tahle vejce jí jistě vynesou slib paní Berryfieldové, že bude docházet na nedělní bohoslužby.

Vzduch dnes už byl opravdu chladný, a tak Rebecca raději přešla blíž ke stromům lemujícím stezku, aby se uchránila před větrem. Temné mraky na obloze působily hrozivě a doufala, že se ještě stačí vrátit domů, než se rozprší.

Náhle si všimla, že na zemi leží hromádka šatů. Takhle přece nikdo oblečení neodhazuje! Přistoupila o krok blíž a zvědavě si hromádku prohlížela.

Hnědé šaty. A hnědé vlasy. Ještě je znát, jak byly po ránu učesané. Je to muž! A leží tu naprosto bezvládně, s hlavou obrácenou tváří dolů. A všude je krev, hnědá, už zaschlá.

Rebecca strnula a rychle přemýšlela, co by měla udělat.

Napadlo ji, že její otec bude muset vykonat další pohřeb. Další vdova bude potřebovat povzbuzování a někoho, kdo by naslouchal jejím nářkům. Rebece se nechtělo přistoupit k ležícímu tělu blíž. Pak by totiž zjistila, jestli je to pan Greaves, nebo pan Able. To byli jediní dva zdejší muži s takto hnědými vlasy, až na to, že jim vždycky neuspořádaně trčely zpod klobouku. Pomyslela si, že jí ale nic jiného nezbývá a musí se dovědět, kdo to je. Jeho rodina to bude chtít vědět.

Mrtvý muž zasténal, jen tichoučce, a ona leknutím upustila košík.

„Pane Greavesi? Pane Able?“ vykřikla.

Ani se nepohnul.

Přistoupila k němu o krok blíž. Žádná reakce. Panebože! Zapomněla ještě na pana Renfra, a ten má *osm* dětí! „Pane Renfro?“ vykoktala nejistě.

Zůstal tichý jako hrob. Bude ho muset obrátit a představa, že by se měla dotknout pana Renfra, třeba i mrtvého, se jí příčila. Vždycky zaváněl hůř než zpocený tažný kůň. Nechápala, jak s ním paní Renfrová dokáže žít.

Zaťala zuby, pevně se zapřela vysokou botou o zem a sklonila se k němu.

Zjistila, že jeho velké nohy jsou bosé. Boty mu někdo ukradl. Rozechvěle střelila očima k cestě, protože se začala bát, zda ji třeba někdo nepozoruje.

Ptáci ale stále zpívali a vanul svěží větřík, všude panoval klid.

Šťouchla špičkou boty do zablácené nohy ležícího muže. „Promiňte!“

Klekla si na zem, zhluboka se nadechla a uchopila ho za rameno ve snaze ho převrátit. Ani se nepohnul. Zkusila to znovu a všimla si, jak je vysoký. Tohle nebyl pan Greaves ani pan Able. Pan Renfro měl tak urostlou postavu, že se ve dveřích musel shýbat, ale tenhle neznámý vypadal na pana Renfra příliš pěstěně.

Sklonila se nad něj. Vůbec nezaváněl jako pan Renfro. Přestože byl pokrytý hlínou a špínou, nebyl nijak cítit. Dotkla se jediného kousku jeho kůže, kterou viděla, u krku. Pokožku měl chladnou.

Místo aby do něj zatlačila, natáhla se naopak přes jeho záda, chytila jednou rukou rameno jeho košile

a druhou rukou ho uchopila v pase a zatahala. Převalil se na záda a Rebecca upadla na zadeček. Když uviděla jeho obličej, zavřela oči. Dvakrát se zhluboka nadechla, než se na něj dokázala podívat znovu. Nos měl nakřivo a čelist také, a také jeho oči se topily v krvi – nevěděla, zda je vůbec ještě dokáže otevřít. Jeho obličej mohl kdysi patřit panu Renfrovi, panu Greavesovi nebo panu Ableovi, protože jeho podoba nebyla vůbec k poznání. Pak si ho prohlédla znovu. Na sobě měl jenom batistovou košili a kalhoty. Ostatní oblečení mu také ukradli. Nebo je záměrně odnesli, aby prostydl a zemřel.

Oční víčka se mu zachvěla a jedno oko se pootevřelo na štěrbinku. Nevěděla, jestli ji doopravdy vidí. Pak vztáhl ruku a dotkl se jejího zápěstí.

Sevřela mu prsty. Stiskl jí ruku a pak prsty zase uvolnil.

„Musím vám dojít pro pomoc," promluvila k němu. „Teď musím odejít, ale jen na chvilku. Najdu nějaký povoz."

Znovu jí sevřel prsty. Jen nerada ho opouštěla, ale věděla, že to musí udělat. Teď otevřel obě oči. A byla by mohla přísahat, že na ni mrkl, než je znovu zavřel.

Nepřála si, aby tu zemřel v křoví. Je třeba nechat ho dopravit na vikářství.

Vstala, stáhla si plášť, přikryla jím neznámého muže a rozběhla se pro pomoc. V běhu si šeptem odříkávala modlitby.

Pomyslela si, že nejlépe udělá, když zamíří do domu pana Renfra. Ten může neznámého muže odnést na vikářství a jeden z jeho synů mu při tom jistě pomůže. Možná mu i narovnají nos, a protože jsou to siláci, udrží ho, když se bude vzpírat.

DRUHÁ KAPITOLA

Nebyl si jistý, jestli leží v posteli, nebo v rakvi.

Bzučení. Včely nebo mouchy. Ne, je to ženský hlas… rozčilená žena. Fox neotevřel oči, aby zjistil, co se to kolem něj děje, na to ho všechno příliš bolelo. Jestli ho chtějí zabít, pak ať si s tím pospíší.

Znovu rozeznal hlas nějaké ženy a pak muže. V tom druhém hlase byla starost, nikoli zlost. Nemohl to být žádný násilník.

„Zjistil jsem, kdo to je," promluvil znovu ten muž. „Mluvil jsem se služebníky hraběte a upozornil jsem je, že tu řádí banda lupičů a že u nás leží jejich oběť."

„A kdo to je?" zeptala se ta žena.

„No, paní Pritchettová mi to nechtěla prozradit, ale hrabě jim poslal dopis oznamující, že mají v jeho sídle připravit místnost pro… nového vikáře. Prý ho teď už očekávali každým dnem."

„Ale tatínku…" její slova zřejmě zadusilo zoufalství.

„No tak, Rebeko. Hrabě si přeje pro lidi z vesnice jen to nejlepší. Tak se netvař tak rozrušeně!"

„Nejsem rozrušená."

Pak v místnosti nastalo ticho. Po chvíli Fox uslyšel zašustění šatů, zřejmě té ženy, která k němu přešla blíž. Pokusil se otevřít oči.

„Jste ten nový vikář?“ zeptal se ho tichý hlas. Přestože ho obklopovala tma, vycítil, že se nad něj sklonila. Do nosu mu vnikla vůně šeříku a čerstvě uvařené ovesné kaše. Tuhle ženu neznal.

Ale ani vůně jeho oblíbené květiny mu neulevila od silných bolestí v obličeji. Oči ho pálily a nemohl je pořádně otevřít. Ne, vůbec to nešlo!

Toužil jen odpočívat. A odpočívat. To jí potřeboval říct.

Rozevřel rty, aby promluvil. Překážela mu v tom ale bolest. Zaťal chabě ruku na pokrývce v pěst. *Odpočívat.*

Ale už první slabika toho slova byla příliš těžká na to, aby ji vyslovil. Ne, nedokáže té neznámé vůbec nic říct. Jakmile chtěl pohnout čelistí, přepadl ho pocit, že má kosti obličeje zpřerážené a jejich úlomky narážejí na sebe.

„Jste ten nový vikář, pane?“ zeptala se ho znovu.

Odpočinout si. Chci si odpočinout, jenomže cítím příliš silnou bolest. Vypravil ze sebe, co dokázal: „…no…“

„Snad řekl, že ano,“ konstatovala žena.

Bylo mu úplně lhostejné, za koho ho pokládá. Důležité bylo, že cítí horší bolest než kdy v životě předtím. Chtěl tu neznámou ženu požádat o brandy. Po té opravdu toužil. Potřeboval těm lidem říct, že jim rád zaplatí sto liber za dobrou brandy, která by mu z úst zahnala pachuť krve. Nebo by aspoň způsobila, že by na ni zapomněl.

„Hrabě už nějakou dobu říkal, že bych měl odejít do penze. Věděli jsme, že má v úmyslu najít nového vikáře, Beko,“ ozval se zase ten muž. „I mně říkal, že to je jeden z důvodů jeho cesty. Dalo se to tedy čekat.“

„Já vím," odpověděla.

Ta mladá žena se nad Foxe znovu naklonila, dotkla se při tom postele a nechtěně do něj trochu strčila. Temenem hlavy mu okamžitě projela bolest. Uvědomil si, že už ho museli svléknout, omýt, obléct do něčeho, co na omak připomínalo pytel, a uložili ho do postele. Snad mu dali napít nějakého lektvaru, po kterém teď měl v ústech hořkou pachuť. Teď potřebuje celý lodní náklad brandy!

V okamžiku, kdy ho hůl udeřila do obličeje, a těsně předtím, než se propadl do temnoty bezvědomí, uslyšel zapraštění lámané kosti. Byl to podobný zvuk, jako když nějaký silák popadne suchou větev a zlomí ji.

„Myslíš, tatínku, že bych mu měla dát mléko?"

Ne, chtěl vykřiknout. *Brandy!*

„Namoč klůcek do mléka a kapej mu ho z něj do úst."

Fox nepatrně zvedl ruku, roztáhl prsty a ukázal jim dlaň v gestu, které tomu mělo zabránit. *Mléko ne!*

„Myslím, že ho chce," usoudila ta žena. „Podívej, zatíná prsty, jako by chtěl uchopit sklenici."

S vypětím sil zvedl ruku a položil si ji přes ústa.

„Nemá žízeň," vyložil to gesto muž.

„Ale měl by něco pít."

„Nech ho na pokoji. Stejně by do sebe asi nedokázal nic dostat. Odmítl, tak mu dopřej klid."

„Možná by byl rád, kdybych mu předčítala z modlitební knížky."

Mužský hlas se teď ozval z větší vzdálenosti. „To jistě."

Zašustily šaty a znovu ucítil šeřík. Aniž otevřel oči, vztáhl po ní ruku. Ale jeho prsty sevřely něco jiného. Nějakou knihu.

„Tatínku! Ano, chce modlitební knížku!“ řekla tónem plným úžasu a uznání.

„Písmo svaté mi vždycky poskytovalo útěchu v těžkých dobách,“ prohlásil strohý hlas toho muže.

Ozval se zvuk prozrazující, že žena přesouvá židli blíž k posteli. „Myslím, že bych měla začít s modlitbami na leden a postupovat až k měsíci, který je právě teď. A ty nejlepší části budu číst pomalu.“

Fox si vzpomněl, že je podzim.

A on se ocitl v pekle.

Teď bude potrestán za všechny špatnosti, jichž se kdy dopustil.

Starý muž ženu přerušil. „Zdá se, že o svůj život nebojuje. Pokud se nezotaví a podlehne zraněním, pak se už brzy ocitne na lepším místě.“

Ne. To ne. Raději by byl v Londýně. Ten mu docela stačí. Vlastně je to tam skvělé. Má tam na dosah ruky to nejlepší, co mu může svět nabídnout. Udělal chybu, že z Londýna odjel.

„Raději bych měl jít rozhlásit po okolí, že v naší oblasti řádí lupiči,“ promluvil znovu ten chraplavý hlas.

„Upozornils už služebnictvo našeho pána… že je nový vikář tady u nás?“

Muž si zhluboka povzdechl. „Ano. A také jsem jim řekl, že nejlepší bude s ním teď nehýbat a že mu dáváš nejlepší možnou péči. Víš o různých lektvarech a mastech tolik jako každý lékárník.“

„To jsem se naučila od maminky.“

„Všimla sis?“ poznamenal mužský hlas tlumeněji. „Když se ocitl v tísni, sáhl po útěše. V tomto zraněném těle sídlí svaté srdce. Aspoň se mi lépe půjde na odpočinek, když teď vím, že mě nahradí muž, který si váží milosti boží. Jen si myslím, že mám ještě náměty na spoustu nedělních bohoslužeb.“

„To jistě máš, tatínku. A nový vikář se od tebe může učit. Můžeš mu pomáhat."

Chvilku nikdo z nich nepromluvil.

„Dobrá, pane vikáři," ozval se Foxovi u ramene hlas toho staršího muže, „budu se těšit, až si poslechnu některé z vašich prvních kázání."

Fox, s očima stále zavřenýma, se nadechl a zase vydechl. Napadlo ho, že by byl rozhodně schopen dát dohromady kázání o tom, proč člověk nemá požádat manželky bližního svého.

Ozvaly se šouravé kroky. „Zavři za mnou na závoru," vybídl ten muž dceru. „Nechci, aby se některý z těch padouchů vrátil a snažil se toho chudáka dobít."

Dveře se zavřely a ozvalo se zasouvání závory.

TŘETÍ KAPITOLA

Fox si zdříml, a pak ho z omámení vytrhl její hlas. Zase už mu četla z té knihy, jemně a poněkud jednotvárně, jako by ho chtěla uspat. Pak se kniha prudce zaklapla.

To, co předčítala, mu působilo asi takovou radost, jako kdyby četla otcovy káravé dopisy. Ale tenhle hlas mu aspoň neradil, že se má oženit s nějakou ctnostnou ženou a začít konečně sekat dobrotu.

Ozval se nějaký skřípavý zvuk, asi vydávaný židlí posouvanou po hrubé podlaze. Ucítil závan vzduchu, jak se ta žena zvedla, a stopu šeříkové vůně.

Pokusil se k ní obrátit, ale hlavu měl příliš těžkou, než aby ji dokázal zvednout. Naklonila se nad něj a odhrnula mu z čela pramínek vlasů. „Vypadáte teď líp, když jsem vám omyla z obličeje krev."

Vzpomněl si na drsný hadřík, který mu jezdil po kůži, až mu do hlavy vystřelovala bolest. Oči nechával pořád zavřené.

Lehoučce ho pohladila po kůži před uchem a ten dotek mu vyslal do těla hřejivé jiskřičky. Pak se odtáhla. „Prospal jste celý den. Dokonce ještě víc než den. Myslím, že byste se už měl probrat."

Chtěl, aby znovu promluvila. A hned!

„Jestli to brzy nedokážete, pak se bojím, že už vůbec nepřijdete k sobě. A to by nebylo dobré."

Nedělám to z vlastní vůle.

„Budete potřebovat oholit. Myslím, že by to mohl udělat tatínek. Jenomže se mu už hodně třese ruka."

Představil si ostrou břitvu přiloženou na krk a roztřesenou stařeckou ruku. Zhrozil se. Přesto se stále nedokázal přimět, aby otevřel oči.

„Teď buďte v klidu," nakázala mu. „Aspoň že mluvíte."

Mluvím? Neměl vůbec sílu vyjádřit souhlas ani nesouhlas.

Dotkla se jeho krku v místě, kde měl nějaké hodně utažené oblečení nebo obvaz. Rozvázala a uvolnila nějaké uzly. „Nevšimla jsem si toho. Jak jste sebou házel, utáhl jste si kolem svých zranění šňůrky noční košile. Prosím za prominutí." Přejela mu špičkami prstů po tváři, pokračovala na čelo, nad jedno obočí a pak nad druhé. „Tohle je jediná část vašeho obličeje, která není poraněná," vysvětlila mu.

Uvolnil se a vychutnával si její něžné doteky.

Pak ucítil na čele její chladné rty a ucítil vůni a měkkost ženy. „Doufám, že se vám spí dobře."

Ne. Nikdy nespím dobře.

Pohnul nohou a nepocítil při tom žádnou novou bolest. Pak zkusil pohnout levou rukou, také to šlo. Pokusil se sevřít pravou ruku v pěst, ale nedokázal to. Vzpomněl si, že touhle rukou se snažil odrazit úder hole.

Byl si dost jistý, že může chodit. Nohy má zřejmě v pořádku, ale vůbec nedokáže mluvit. Zkusil to, ale znovu jím projela řezavá bolest. Napadlo ho, že kdyby mu ta dívka dala do ruky pero, určitě by něco dokázal poslepu napsat. Zpod jednoho víčka mu do mozku pronikl matný přísvit. Když se soustředil, dokázal rozeznat obrysy přikrývky na své hrudi.

Pokusil se naznačit rukou pohyby při psaní, ale jeho ošetřovatelka ho chytila za ruku a on jí dovolil, aby ji svírala.

„Neznepokojujte se."

Mohl by jim napsat pokyny, aby ho převezli do otcova sídla.

Ta drsná noční košile, kterou mu navlékli, by jeho otci rozhodně udělala radost. A služebníci by mu určitě našli něco, co by ho tolik nesvíralo.

Pak se přinutil pootevřít oči, ale zůstaly stále přimhouřené natolik, že viděl jen stíny. A ženskou hruď.

Silou vůle držel otevřená napuchlá víčka dál, protože to byl velice příjemný pohled. Přímo před nosem měl dvě rozkošné, oblé, delikátní krásky. Tohle tedy vůbec není špatné! Pak mu ale dívčí poprsí zmizelo z dohledu.

„Díkybohu," zaradovala se jeho ošetřovatelka, „že jste dokázal otevřít oči!"

Rychle je zase zavřel. A vybavil si, co právě spatřil. Vybledlou, sepranou látku oblečení, zahalujícího velice půvabné mladé tělo. Ten pohled ho osvěžil. Nedokázal se usmát, protože to ho zatraceně bolelo. Ale pokud by se teď musel rozdělit na dvě části, hlavu a mužství, a dál by mohla fungovat jen jedna z nich, pak by to tedy určitě bylo jeho mužství, které na tu dívku nadšeně reagovalo.

Usadila se na židli vedle jeho postele a sáhla po hadříku, aby mu jemně otřela obličej. „Nedělejte si starosti s tím, že vám cuká oko," uklidňovala ho. „Začne vám to dělat skoro pokaždé, když na vás mluvím. Podle toho poznám, že mě slyšíte."

Otočil se tak, aby viděl na knihu, kterou držela v rukou. Zvedl levou ruku a sáhl po ní.

Podala mu svazek, aby si ho mohl vzít, a on si ho

přitiskl k boku a křečovitě ho svíral. Naprosto jí nebyl ochoten knihu vrátit. Už si nehodlal vyslechnout ani jednu z těch svatouškovských pouček.

Becca ho pozorovala, jak úpěnlivě svírá knihu a tiskne ji k sobě, a hrudí jí projel nával rozrušení. Zpočátku jen těžko snášela pohled na jeho bledý, znetvořený obličej plný modřin a podlitin, ale teď už si na něj zvykla. Její matka jí jednou vyprávěla příběh o ženě, která se zamilovávala do šeredných mužů, a ona teď začínala chápat, jak ženy z vesnice dokážou snášet doteky svých drsných partnerů. Vidí pod jejich zjevem srdce, které se tam skrývá.

Ta modlitební knížka je mu zřejmě obzvlášť drahá.

Pohladila ho po ruce a nechala svoji ruku na jeho. Měl silné ruce, ale nebyly zdrsnělé prací, protože trávil svůj čas péčí o lidi, nikoli o dobytek nebo pole.

Překryl její rukou svou, takže teď na knize spočívaly jejich spojené ruce. Uvědomovala si, že se ještě nikdy neocitla k žádnému muži takhle blízko, ale bylo to nutné. Přesto se přistihla, že přerývaně dýchá.

Zhluboka se nadechla.

„Je vám dobře?“ sklonila se k němu blíž.

Pohnul hlavou a pootevřel oči, ale nemrkl tak, aby to znamenalo přisvědčení. „No, asi vám nemůže být nejlíp, když máte tolik zranění.“

Stiskl jí ruku pevněji na souhlas a Rebecca začala věřit, že se ten muž zotaví. Už nehrozí, že jí tu pod rukama zemře.

Naklonila se k němu blíž. „Nevadí vám, že na vás mluvím?“

Jemně jí stiskl ruku.

Jeho ruka byla proti její hodně velká, a to se jí líbilo. Položila volnou ruku na jejich spojené ruce

a jemně mu třela klouby. Napětí jeho stisku se uvolnilo. Zdálo se jí, jako by si už nebyli cizí.

„Jsem Rebecca Whitelowová," představila se mu. „Je mi dvacet tři let. Maminka mi umřela, když mi bylo dvanáct. Dodnes mi chybí." Pokrčila rameny a málem se musela sama sobě zasmát. „Konala dobré skutky a já se o to pokouším také. Zavázala jsem se udělat každý den v týdnu jeden dobrý skutek, až na neděli," prozradila mu tlumeně. „Protože to je den odpočinku."

Uhladila mu polštář vedle hlavy a dodala: „Nikdo o mých dobrých skutcích neví, ani o tom, že jeden den vynechávám. Kdyby to věděli, dotklo by se jich to, mysleli by si, že konám dobro jen z pocitu povinnosti."

Znovu se dotkla polštáře. „Tím, že si v neděli odpočinu, zase dělám dobrý skutek sama pro sebe." Její ruka se ocitla tak blízko jeho hlavy, že neodolala a uhladila mu vlasy, přestože vlastně žádnou úpravu nepotřebovaly.

Jeho stisk povolil. Zadívala se na něj. Ne, neusnul. Pozoroval ji. „Tatínek říká, že většina lidí stráví tolik času čekáním na příležitost udělat něco mimořádně skvělého, že kvůli tomu přehlížejí drobné příležitosti prokazovat dobro, jako třeba to, že jejich starý soused potřebuje zrýt zahradu."

Všímala si, jak ji pokaždé, když se k němu skloní, sleduje očima. Vyciťovala jeho napětí. Soustředění. Jeho námahu.

„Tak mi tatínek ukázal, že si dobrotu srdce nemáme šetřit pro ty největší životní boje, ale že bychom ji měli uplatňovat každodenně. Nemyslíte, že je to správné?"

Tu otázku mu položila proto, aby se přesvědčila, zda dokáže reagovat.

Zavřel oči.

Pak na své ruce přece jen pocítila jeho rychlý stisk. Jenže jí připadalo, že s ní možná tak docela nesouhlasí. „Pochopte prosím, že tím neříkám, že bych si nevšímala větších příležitostí," dodala proto.

Poklepal jí na klouby prstů. Bylo to gesto, které ji mělo ujistit, že je všechno v pořádku, ale provedl ho zpomaleně. Jako někdo, kdo sice souhlasí, ale ve skutečnosti souhlasit vůbec nechce. Asi tak, jak by možná reagoval její tatínek, kdyby neposlouchal, co mu dcera říká, ale stejně by jí chtěl dát najevo, že mu na ní záleží.

Naklonila hlavu ke straně. „Nechci se vychloubat. Odpusťte mi, jestli to tak vyznívá."

Chtěla ruku odtáhnout, ale on ji sevřel silněji. A nepouštěl ji, i když ji ani nedržel násilím. Střelil po ní očima.

Sklouzl prsty po jejích prstech a dal jí tak najevo, že má radost. Její srdce se vzedmulo a zdálo se jí, že se jí z něj šíří hřejivé teplo do celého těla.

Svoji radost si ale nechala pro sebe. Nikdy přece neměla plánu se vdávat, snad až na to, že si před časem trochu myslela na Samuela Wilsona. Ne že by Sama měla nějak obzvlášť ráda. Ale byl solidní, pravidelně chodil na nedělní bohoslužby, a tak pro ni v rámci vesnice představoval nejlepší možnost. Ale pak se najednou splašil a vzal si tu číšnici z baru – ne že by Trudy nebyla milá, pokud člověku nevadí jistá obhroublost a to, že nosí nápadně krátké sukně.

Rebecca se už dávno smířila s tím, že na sňatek s nějakým mužem z vesnice má jen nevalné vyhlídky. Muži se k ní vždy chovali s respektem, ale udržovali si od ní odstup, jako by se báli, že jim vyčiní za příliš hrubé chování. A ve věku vhodném na ženění jich beztak zůstalo jen málo ještě svobodných.